

PUNTA UMBRÍA (HUELVA)

DEL 24 DE GENER AL 3 DE FEBRER DE 2016

Introducció

L'única província, mes enllà de Gran Canaria, que no havíem visitat mai, es Huelva i, per això, aquest any hem decidit fer el viatge habitual de vacances a la zona de Huelva, concretament, a la localitat de **Punta Umbría (15.000 h)** que és a uns 20 kms de la capital.

Consideracions del viatge:

1er dia: dilluns dia 25 de gener de 2016

Després de matinar força, un vol de quasi dues hores i el corresponent trasllat, en cotxe llogat, de l'aeroport de Sevilla fins a Punta Umbría, hem arribat a lloc. Es tracta d'un complex hotelier de la cadena Barceló (**Barceló Punta Umbría Beach Resort**) amb mes de 1000 habitacions repartides en tres grans mòduls i amb tots els serveis imaginables perquè els "**guiris**" passin unes fantàstiques vacances d'estiu amb sol i platja. Nosaltres, com sempre, en gaudirem en forma reduïda. En general es força espectacular, en un lloc que, fora de sol i platja no hi ha gaire be res mes.

Ens hem situat, hem fet el primer àpat, en un macro restaurant, com sempre bufet, i per la tarda hem anat fins a la propera ciutat de **Huelva**.

Es una petita capital de província (**aprox. 150.000 hab.**) que viu a l'ombra de la gran Sevilla i que te molt poc interès turístic: una catedral barroca molt petita i senzilla, un barri antic sense interès arquitectònic i un eixample modern amb cases i xalets del mateix estil que es poden trobar a qualsevol ciutat d'Espanya. Ja hi comptàvem però ens ha decebut molt, es una ciutat tipus Ciudad Real, Badajoz, Guadalajara, etc. Que no destaquen pel patrimoni i a las que no hi trobes cap postal per enviar, cosa prou significativa.

Cap a quarts de set, hem tornat cap a l'hotel a descansar i preparar la ruta de demà.

2n dia: dimarts dia 26 de gener de 2016

Hem planificat els dies amb la idea de alternar jornades mes llargues amb altres més suaus, o sigui, de menys kilòmetres. Amb aquesta idea, avui hem anat a passar el dia a la regió de l'Algarve, a Portugal, i concretament, a la capital Faro i també, perquè no sigui dit, hem visitat un parell de rellotges de les rodalies, un al municipi d'Albufeira (a l'hotel Sheraton que ens ha costat molt de trobar) i un altre, després de dinar, a la població d'Olhão

Faro (65.000 h.) és una interessant ciutat, amb un estil urbanístic típicament portuguès (cases blanques, moltes rajoles de ceràmica, una mica decadent, etc.) i amb un centre històric emmurallat molt interessant, reservat als vianants i destacant la catedral que hem visitat, amb un rellotge de sol al jardí i unes magnifiques vistes de la ciutat i el port, des de dalt de la torre. Tant la catedral com altres esglésies que hem visitat, son d'estil barroc molt carregat amb moltes imatges, sants, àngels i dimonis. També tenen un estil de presentar les imatges de sant i verges que sembla que estiguin dins taüts, i si ajuntem que quasi a totes les esglésies hi tenen la capella dels ossos fetes talment amb ossos i restes d'esquelets, tot es una mica macabre. Be, a mes de la catedral, hem visitat l'església de la Mercè i alguna altra que hem trobat pel camí.

Després de dinar un magnífic bacallà a l'estil d'Algarve i comprar alguns records portuguesos, hem prosseguit el trajecte i, abans de passar a Espanya cap a Punta Umbría, ens hem aturat a la vila fronterera de **Vilareal de Santo Antonio (19.000 h)**, per donar una volta a aquesta ciutat separada d'Ayamonte pel riu Guadiana que fa de frontera. També hi hem vist una església barroca, hem fet un refresc i, després de gaudir una estona de la vista del riu, cap a l'hotel a descansar. Avui ha estat una jornada llarga i toca descansar.

3r dia: dimecres dia 27 de gener de 2016

El dia es presenta esplèndid amb molt de sol i decidim fer una ruta per la zona que en diuen El Condado. Comencem per la població de **Niebla (4.000 h)**, a mig camí entre Huelva i Sevilla, on podem veure un centre antic emmurallat amb alguns racons típics i un magnífic castell que es preserva en bona part i visitem fins i tot pujant a la torre de l'homenatge que te unes molt bones vistes de tot el recinte i el poble de Niebla.

Seguim cap a la zona del Parc de Doñana, aturant-nos a la població de **Bollullos (14.000 h)** per veure un rellotge. La següent parada es a El Rocío, lloc paradigmàtic de la cultura religiosa de l'Andalusia occidental. No per sabut, el lloc ens sorprèn: carrers sense asfaltar i plens de pols, moltes edificacions de totes les "**Cofradías**" que veneren a la Verge, molts "**xiringuitos**" per veure i menjar i un clima de respecte i sentiment religiós una mica carca.

L'ermita és una basílica força gran a on l'única imatge es la de la Virgen del Rocío en un gran altar barroc ple de daurats i altres guarniments. La resta de l'església, tota pintada de blanc, no te imatges. Es tot una mica naïf.

Després de la visita i de fer unes fotos, fins i tot d'un rellotge de sol a la zona, seguim ruta cap a un dels centres de recepció de visitants del Parc de Doñana (El Acebuche), un antic "**cortijo**" reconvertit i restaurat en centre de visitants. Hi trobem un gran rellotge de sol, comprem alguns records i poca cosa mes, ja que per visitar el parc cal fer-ho de forma organitzada amb uns vehicles del parc que son els únics autoritzats a circular-hi i cal reservar la visita amb temps i un cost força elevat i, com a nosaltres el tema de la fauna no és el que mes ens interessa, decidim veure la perifèria del parc seguint la carretera que el voreja fins a tocar el mar. És tota una zona de dunes, maresmes i pinars.

Ja es fa tard i tornem cap a l'hotel de Punta Umbría a dinar i descansar una mica. Al mati la temperatura és baixa però al migdia, si fa sol, fa calor i fa que suem i ens cansem mes.

Per la tarda, després del descans, baixem fins al centre del poble de Punta Umbría. És un poble mariner que viu de la pesca i el turisme. Les rodalies estan plenes d'hotels i apartaments turístics, amb molts parcs i jardins, però el centre del poble, es una zona sense cap atractiu d'edificis i comerços molt "**cutres**". Acabem la jornada tornant cap a l'hotel a sopar.

4rt dia: dijous dia 28 de gener de 2016

Avui hem decidit anar a passar el dia a **Sevilla (696.000 h)**. Ha estat una passejada agradable, sense massa calor dons el dia estava núvol, però una mica cansada.

A part de la volta pels carrers del centre i dinar en una cafeteria del carrer Sierpes, hem vist fins a onze rellotges de sol, alguns ja vistos en visites anteriors, hem fotografia el tramvia i ho hem intentat amb el metro però no hi deixen fer fotos i a part, es dels automàtics que no es deixen veure. També

hem mirat de entrar a visitar la catedral, però ara han posat un sistema de visites controlades i pagant entrada, que juntament amb la quantitat de turistes que hi havia, fa que les cues per entrar siguin llargues i ho hem deixat per un altra ocasió.

Una sorpresa ha estat la visita, ràpida, al Museo de Bellas Artes. Hi anàvem per veure un rellotge que hi ha en un dels patis i ens hem trobat amb uns espais magnífics ja que es un antic convent restaurat i uns interessants quadres de pintors espanyols. És especialment interessant, tant pel contingut com pel continent, la sala V que es a la nau de l'antiga església del convent. També és bonic veure la quantitat de rajoles i quadres de ceràmica que hi ha.

Després de dinar, hem anat a veure una andròmina que han construït a mig de la part antiga, concretament a la plaça de la Encarnación. Hi havia un mercat que han reformat i, a sobre, hi han construït una estructura estranya, tota de fusta en que, previ pagament, hi pots pujar i veure les teulades de Sevilla i els campanars de les esglésies. En diuen les "**Setas de Sevilla**", per la forma de bolet. El dia era gris i emboirat i pujava una intensa olor a fregit de les tabernes del voltant. És curiós però, potser, en una dia amb sol, a la posta, pot ser espectacular. En acabar, cansats, comença a passar factura el cansament, hem tornat cap a l'hotel a descansar una mica abans de sopar.

5e dia: divendres dia 29 de gener de 2016

Amb la previsió de que el dia seria millor amb forces estones de sol (i així ha estat), hem anat a passar la jornada a la Sierra de Aracena. En principi havíem previst fer dues excursions a la zona, però, sobre el terreny, al veure les carreteres, el transit i els kilòmetres a fer, hem decidit refundre-ho en la jornada d'avui encara que ens perdem algun dels objectius inicials.

Sortint de les planúries de Huelva i rodalies, la carretera va pujant progressivament cap a la serra, amb uns paisatges diferents plens d'oliveres, alzines i eucaliptus, amb molts arbres florits, culpa de l'hivern poc fred que tenim i amb granges de porcs negres, de raça ibèrics, pasturant lliurement a l'espera de que en puguin treure bons pernils.

La serra esta plena de poblets no gaire grans, tots blancs i amb edificis assecadors de pernils. Encara que l'alçada no es molta, hi fa un clima fred i sec, amb força vent, cosa que afavoreix l'assecat.

Hem començat la ruta veient un rellotge en un petit poble anomenat Santa Ana la Real (hi feia molt fred), hem continuat per **Almonaster la Real (1.800 h)**, poble que té una magnífica mesquita del segle XIII, amb indicis romànics. És un lloc petit però espectacular, amb una sala de columnes magnífica. És a dalt de tot d'un turó i les vistes són dignes de veure.

La següent parada ha estat a la població de **Cortegana (5.000 h)**. Hi hem vist un rellotge a l'església (amb un mural a la façana recordant "**caídos**" d'època feixista) i hem visitat el bonic castell, molt ben conservat, petit de dimensions però l'han museïtzat i hi té mobles i objectes, segons la conservadora, cedits per la població de Cortegana. La visita, igual que l'anterior d'Almonaster, han estat molt interessants.

Seguint viatge, hem arribat a la població d'**Aroche (3.200 h)**, per veure-hi alguns rellotges. Després de varies voltes pels carrers estrets i costeruts del poble, hem pogut veure el de l'església i, quan buscàvem un de les afores, que no hem pogut veure perquè estava tancat, hem trobat una petita ermita de San Mames, amb unes pintures del segle XV curioses, inclòs un Sant Cristòfol, i restes de la ciutat romana. Ha sortit a compte el perdre'ns buscant el rellotge.

Seguidament, hem anat fins a la població dels pernils, **Jabugo**, petita vila d'uns **2000** habitants que dona nom a la denominació d'origen del pernil ibèric. Hem vist un rellotge, hi hem dinat, molt bé, i, evidentment, hem comprat pernil "del bo" per endur-nos. Ens ha decebut una mica perquè esperàvem que Jabugo fos una població gran, té molt de nom, i, en canvi, és petita i no és l'única amb producció de pernils i embotits.

És aquí, dinant, que hem decidit unificar rutes i, en comptes de tornar a l'hotel, hem seguit cap a la població d'Aracena i, després de voltar-hi una mica (Museo del Jamón, rellotge de sol, fotos del castell, etc,) hem seguit direcció de tornada cap a Punta Umbría, aturant-nos en diverses poblacions per veure alguns rellotges (Campofrío, Zalaméa i El Buitrón) i, als volts de les set érem a l'hotel. La resta de dies, sense deixar de fer coses, ens els prendrem una mica amb més calma. En cinc dies hem fet quasi 1300 kilòmetres.

6e dia: dissabte dia 30 de gener de 2016

Jornada d'un cert relax. Fins ara tots els dies han estat intensos i calia un pel d'aturada. Tot i això, hem fet 130 kilòmetres.

Al mati, hem anat fins a la població de **Cartaya (19.100 h)** per la ruta que ressegueix la costa i, abans d'arribar-hi, ens hem aturat al poblet d'El Rompido. Pertany al municipi de Cartaya i és un racó encantador, amb casetes de pescadors i restaurants pels visitants. Te dos fars, un antic del 1851 i l'altre mes modern que es el que actualment funciona i el conjunt es força interessant.

Tot el trajecte des de Punta Umbría, va paral·lel a la platja que esta separada de la carretera per un seguit de dunes. Hi havia molta gent gaudint de la platja ja que el dia ho permetia.

A Cartaya hem visitat el castell del segle XV, per fora, i hem donat una volta pel centre del poble; com que teníem ganes de fer un refresc i necessitat d'anar al bany, hem decidit tornar fins a El Rompido i, en una terrassa, tocant a la platja, d'un dels restaurant, hem fet l'aperitiu de "**pescadito frito**". El lloc era tranquil, el dia assolellat, la presencia de la platja i el mar, tot plegat ha fet l'estada magnifica.

Per la tarda hem fet una ruta per la part que en diuen el Parque Nacional de las Marismas del Odiel. Es una extensió de maresmes que es troba en front de Huelva a l'altra banda del riu Odiel. La ciutat de Huelva es troba en una punta de terra i a una banda i te la ria de l'Odiel i a l'altra la del riu Tinto i tot aquest conjunt forma un gran delta ple de maresmes i amb molta riquesa d'aus que es poden veure en els basals que forma l'aigua del mar. També hi ha una part destinada a obtenir sal. La part negativa d'un lloc natural paradisiac es la vista del port que hi ha a la banda de la ciutat i que, al final de la petita carretera que recorre el parc, sembla que es lloc escollit per la gent "**friqui**" de Huelva per reunir-se, pescar, fer el "**botellón**" i, pot ser, fer alguna cosa mes. De totes maneres la passejada val la pena. I, per avui, res més, cap a l'hotel a esperar l'hora de sopar.

7e dia: diumenge dia 31 de gener de 2016

Dia de transició i relax. Al mati hem anat a fer un volt per zones Colombines. Per començar hem anat a La Rábida a visitar el monestir a on va estar residint en Cristóbal Colón i des de on va partir al viatge cap al descobriment d'Amèrica.

Es un petit cenobi amb una part mudèjar, l'església i el claustre, i una part mes moderna. Aquí hi havia la comunitat de monjos franciscans que van acollir Colón i li donaren suport en les seves aventures. Actualment hi ha una petita

comunitat de 5 monjos i el lloc es molt acollidor, sobretot el claustre mudèjar amb voltes de maó, pintures murals i moltes flors. També es fa, durant la visita, un petit recorregut pel que varen ser les dependències dels monjos en l'època de Colón.

Tot seguit, hem anat a la veïna població de **Palos de la Frontera (10.400 h)**, municipi al que pertany el monestir de La Rábida, per visitar l'església dedicada a Sant Jordi. Hi hem arribat quan començava la missa i, en acabar, hem pogut veure algunes imatges del sant que hi ha al temple.

8e dia: dilluns dia 1 de febrer de 2016

Nova jornada de baixa intensitat. Hem anat cap a la part més occidental de la província de Huelva, Ayamonte, passant per les poblacions de Lepe i Isla Cristina.

Lepe (27.000 h), característica i típica pels acudits, és una població força gran que viu una època important degut a la producció agrícola, sobretot de maduixes i cítrics. És espectacular veure els camps plens de tarongers i d'hivernacles, tots iguals de plàstic blanc, per protegir els camps de maduixes. Poden donar fruita tot l'any i això té un valor afegit molt gran.

Com no podia ser d'altre manera, també té, al seu terme municipal, un nucli a la costa per allotjar turistes. La ciutat no té gaire interès turístic i cultural, però hi hem donat una volta i hem anat a turisme. Ah, i els "**leperos**", malgrat el que diuen els acudits, són NORMALS !!!

Isla Cristina (21.300 h), ciutat a la costa que reparteix la seva activitat entre la pesca, és el primer port d'Espanya en pesca d'arrossegament, i el turisme, amb uns nuclis importants d'hotels i apartaments. La part antiga, que hem visitat, té el clima típic dels pobles pesquers, amb llotja, magatzems frigorífics, pescadors, barques, carrers estrets, etc.

Finalment, **Ayamonte (19.600 h)** és una ciutat gran, a la riba del riu Guadiana que fa frontera amb Portugal, és a la banda oposada de la ciutat de Villareal de Santo Antonio, que varem visitar el dia de l'excursió a Portugal. No té gaire cosa d'interès turístic i cultural, més enllà de que és un lloc típic per menjar-hi peix, el que aquí diuen "**pescaito frito**", i així ho hem fet. Hem menjat unes racions de diferent tipus de peix fregit asseguts a la terrassa exterior d'un restaurant a la vora del riu. El temps que està fent-nos és espectacular i

impropi del mes de febrer però te la virtut de que ens permet gaudir d'uns dies esplèndids amb sol i temperatures properes als vint graus.

En fi, després de dinar, "*xino xano*" contemplant el paisatge de tarongers i pinars, cap a l'hotel a mitja tarda.

9e dia: dimarts dia 2 de febrer de 2016 (La Candelera)

Com ja hem tingut tres dies amb poca activitat, la darrera jornada sencera abans de el retorn, la hem dedicat a donar una volta per la part de la Sierra de Aracena que no varem visitar l'altre dia.

Hem començat la ruta a la població d'**Aracena (7.800 h)** a on, a mes de anar a turisme i comprar algunes coses (records i pernil), hem visitat l'església del castell, un magnífic exemplar barreja de gòtic i mudèjar que, entre d'altre coses te un sostre nervat i unes reixes d'altar esplèndids.

Acabada la visita hem fet una ruta per varis dels petit pobles de la Sierra, tots blancs, carrers estrets i una església amb rellotge de sol antic, fins arribar a **Higuera de la Sierra (1.300 h)** que hem aparcat a la plaça principal i, davant el cotxe teníem un restaurant rural a on hem decidit menjar, per cert, molt be amb un tipus de cuina elaborat i de bona qualitat.

El paisatge d'aquesta zona es peculiar perquè te molts boscos d'alzines i el sotabosc esta net i sembrat d'una catifa verda que, segons diuen, dona mes von aliment als porcs ibèrics, son el que en diuen les "*dehesas*".

Després de dinar, hem seguit ruta veient un parell de rellotges mes fins arribar al poble de **Minas de Riotinto (4.000 h)**, creat per donar habitatge als treballadors de les mines. És molt curiós veure l'entorn d'explotació de les mines de coure, actualment en activitat després d'uns temps una mica difícils. Tenen la particularitat de que l'explotació és fa, majoritàriament, a cel obert i això crea un paisatge vermell i de craters que sembla una pel·lícula de la lluna. De fet, aquest espai ha estat emprat per la filmació d'algunes pel·lícules i la NASA hi ha fet varis experiments.

Hem intentat veure un espai museístic dedicat a les mines però estava tancat i tampoc funcionava en dies laborables el ferrocarril miner turístic, que es el que queda d l'antic tren miner que portava el material de les mines al port de Huelva per embarcar-ho.

Cap a mitja tarda i després de fer kilòmetres de mes per un tall en la carretera general degut a un accident, segons l'agent de la guàrdia civil que ens barrava el pas, hem anat cap a l'hotel a descansar. Demà jornada de retorn.

10e dia: dimecres dia 3 de febrer de 2016

El vol de tornada cap a Barcelona, el tenim a les 5 de la tarda i com, a l'hotel, l'últim àpat es l'esmorzar, hem fet una ruta per les rodalies de Sevilla per veure alguns rellotges de sol.

Hem recorregut les poblacions d'Escacena del Campo, encara a Huelva, Carrión de los Céspedes, Sanlúcar la Mayor, Villanueva del Ariscal, Espartinas, Bollullos de la Mitación i Bormujos, per veure un total de 13 rellotges.

Cap a les 14 hores, hem anat cap a l'aeroport per fer els tràmits, menjar una mica i esperar l'hora del vol.

Vol sense incidències, arribada a l'hora i, cap a les 9 del vespre, ja érem a casa. Fi del viatge.

Comentaris i curiositats

- ❖ **Huelva ciutat:** És una capital de província sense cap interès. No te monuments destacables, l'urbanisme és caòtic, sobre tot a la part vella, i, a les rodalies, hi te un pol d'indústries químiques i el port que fan un entorn poc amigable.
- ❖ **Huelva província:** En general, és una província bonica, amb dues zones ben diferenciades, la litoral plana, amb una barreja de poblacions pesqueres, zones turístiques, boscos de pins i maresmes amb parcs naturals i aus, i la interior creuada per la Sierra d'Aracena que la separa d'Extremadura, plena de petits pobles blancs, turons amb boscos d'alzines i "**dehesas**" amb un sotabosc espectacular preparat perquè els porc ibèrics i mengin millor i produeixin una bona carn, típica de la zona. A la part central, Jabugo i rodalies, esta ple de fabriques d'embotits i assecadors de pernils.
- ❖ **Banderes:** Es evident que aquí, l'únic país és Espanya i l'única bandera la "**rojigualda**". Hi ha grans banderes espanyoles per tot arreu: rotondes a les ciutats (Sevilla), edificis d'apartaments i pisos, a l'entrada de les empreses (Trigueros), als cotxes i, fins i tot, a la roba de la gent (samarretes, gorres, bosses, etc.)
- ❖ **Religiositat:** Aquest poble porta el tema de la religió a extrems que surten del que es fe i passen al terreny del folklore. A tot arreu hi ha capelletes de

ceràmica amb verges i cristos amb flors i fanalets, imatges pels carrers i una forma de representar les imatges que sembla que siguin persones, amb molta vestimenta, cabells de veritat, etc., encara que l'extrem es a Portugal a on varem veure imatges posades en urnes que semblen talment que estiguin dins els taüts. Tot una mica exagerat i macabre.

- ❖ **Cigonyes:** Tot aquesta zona es un area migratòria d'aus molt important. Es poden veure molts tipus d'aucells, però es espectacular la quantitat de cigonyes que trobem: als campanars de les esglésies, a torres, etc., però sobretot, quasi a cada torre de les línies elèctriques, al cap de munt hi ha el corresponent niu amb la o les seves cigonyes. És una imatge molt curiosa.
- ❖ **El Rocío:** Això és un altre mon, la fe religiosa porta a extrems insospitats, l'ermita convertida en basílica, un altar ple d'or i joies, imatges de la "*Blanca Paloma*" per tot arreu i tot un nucli poblacional al voltant de la basílica format per els edificis de les diferents "*Hermandades Rocieras*", cada poble te la seva, i els bars i "*xiringuitos*" per veure cervesa i menjar tapes i pernil. Si comparem aquest lloc religiós amb el que seria l'equivalent a Catalunya, Montserrat, son com la nit i el dia. Ara, això si, la gent resant, donant-se cops al pit de genolls i fent-se fotos davant la Verge del Rocío.
- ❖ **Amabilitat de la gent:** En general, la gent, amb el tracte amb el públic, és força aspre i no demostren l'amabilitat i gracia andaluses per enlloc. Sembla com si et facin un favor atenent-te.
- ❖ **Perfil de la costa:** És molt curiós el perfil de la costa de Huelva. No és lineal, com estem acostumats al Mediterrani, sinó que te molts accidents geogràfics produïts, principalment, per les desembocadures dels rius, el Tinto i l'Odiel a Huelva, el Guadiana a Ayamonte, el Piedras a Cartaya, etc., i això produeix una espècie de ries o badies que donen un aspecte diferent i curiositats com que, per exemple, per anar de Huelva a Punta Umbría, a punta i punta de la badia separades per uns dos kilòmetres, has de fer una volta de quasi vint kilòmetres.
- ❖ **Agricultura:** Cítrics, maduixes, pins, alzines, oliveres, molta varietat de cultius i terreny molt aprofitat. Per tota la província no trobes espais sense cultivar, o bosc per la ramaderia al nord, o cultius amb hivernacles al litoral.
- ❖ **Nacionalisme espanyol:** És increïble el sentiment de pertinença a la nació espanyola. No hi ha andalusisme per enlloc i encara es veuen molts senyals i restes de la dictadura. El sùmmum va ser la façana d'una casa a Palos de la Frontera, a on, al balcó i tenien quatre banderes feixistes sense cap rubor. A la zona de La Rábida i Palos, hi ha enaltiment del "*Descubrimiento*"

per tot arreu, destacant la sort que varen tenir els pobres indis en que la "*Madre Patria*" els convertís. Amb aquest país i amb una esquerra tant espanyolista com la dreta, no es estrany que els governs siguin com son.

- ❖ **Autopistes:** Com no podia faltar i ja sabem, mes enllà de l'Ebre, les autopistes son sense peatge. Tant sols hem pagat en les autopistes portugueses, les de Huelva i Sevilla totes gratis.